

Apostolische reis naar Polen

Toespraak

bij de ontmoeting met de religieuzen, seminaristen en vertegenwoordigers van de kerkelijke bewegingen

Czestochowa, 26 mei 2006

*Dierbare religieuzen, gewijde personen,
allen die naar de stem van Jezus hebt geluisterd en Hem uit liefde bent gevolgd!*

*Dierbare seminaristen,
u die zich voorbereidt op het priesterlijk dienstwerk!*

*Dierbare vertegenwoordigers van de kerkelijke bewegingen,
die de kracht van het evangelie brengt in de wereld van uw gezin, uw werkplek,
de universiteit, in de wereld van de media en de cultuur, in uw parochie!*

Zoals de apostelen samen met Maria "naar de bovenzaal gingen" en daar "allen eensgezind bleven volharden in het gebed" (vgl. Hnd 1,13-14), hebben wij ons ook hier vandaag verzameld in Jasna Góra, dat voor ons in dit uur de "bovenzaal" is, waar Maria, de moeder van de Heer onder ons is. Vandaag leidt zij onze meditatie; zij leert ons bidden. Zij toont ons hoe wij onze geest en ons hart kunnen openen voor de kracht van de heilige Geest, die tot ons komt, opdat wij Hem aan de hele wereld brengen. Ik wil het aartsbisdom Czestochowa met zijn herder, aartsbisschop Stanislaw en de bisschoppen Antoni en Jan hartelijk begroeten. Ik dank u allen dat u bijeen gekomen bent voor dit gebed.

Dierbaren, wij hebben behoefte aan een ogenblik van stilte en inkeer om binnen te gaan in de leerschool van Maria, opdat zij ons leert hoe wij kunnen leven vanuit het geloof en daarin groeien, hoe wij in de gewone besommeringen van ons dagelijks leven met het mysterie van God in contact blijven. Met vrouwelijke fijnge-

voeligheid en met "het vermogen om de doordringende intuïtie te verenigen met het woord van ondersteuning en bemoeidiging"¹ heeft Maria het geloof van Petrus en de overige apostelen in de zaal van het Laatste Avondmaal geschraagd en vandaag de dag schraagt zij mijn en uw geloof.

1. Johannes Paulus II, Encycliek *Redemptoris Mater* (25 maart 1987), 46, in: *Archief van de Kerken* 42/5 (mei 1987), 339.

De heilige Vader Johannes Paulus II heeft gezegd: “Want het geloof is een contact met het mysterie van God”,² want “geloven wil zeggen ‘vertrouwen’ op de waarheid van het woord van de levende God, ook al weet en erkent men nederig ‘hoe ondoorgrondelijk zijn beslissingen zijn, hoe onnaspeurlijk zijn wegen’”.³ Het geloof is de gave die ons bij de doop is geschonken en ons de ontmoeting met God mogelijk maakt. God verbergt zich in het mysterie: zich aanmatigen Hem te begrijpen zou betekenen dat we Hem begrenzen met onze begrippen en onze kennis en Hem zo onherroepelijk verliezen. Door het geloof, daarentegen, kunnen wij ons een weg banen door de begrippen heen, zelfs door de theologische begrippen, en kunnen we de levende God ‘aanraken’. En als wij God eenmaal aangeraakt hebben, schenkt Hij ons direct Zijn kracht. Als wij ons toevertrouwen aan de levende God, als we Hem in een geest van deemoed om hulp vragen, vervult een verborgen stroom van goddelijk leven ons als het ware innerlijk. Wat is het toch belangrijk voor ons te geloven in de kracht van het geloof, in het vermogen van het geloof een directe relatie met de levende God tot stand te brengen! Wij moeten ons beijveren voor de ontwikkeling van ons geloof, opdat het werkelijk ons gedrag, onze gedachten, onze daden en bedoelingen geheel en al vervult. Het geloof heeft niet alleen een plaats in gemoedstoestanden en religieuze ervaringen, maar bovenal in het denken en doen, in het dagelijks werk, in de strijd tegen onszelf, in het gemeenschapsleven en in het apostolaat, want het zorgt ervoor dat ons leven vervuld wordt met de kracht van God. Het geloof kan ons altijd terugvoeren tot God, ook als onze zonde ons schade berokkent.

In de zaal van het Laatste Avondmaal wisten de apostelen niet wat hun te wachten stond. Ze waren bang en bezorgd over hun eigen toekomst. Ze voelden nog de verwondering die de dood en de verrijzenis van Jezus hadden veroorzaakt en waren bang, omdat ze na Zijn Hemelvaart alleen achtergebleven waren. Maria, die “geloofd heeft, dat tot vervulling zal komen wat haar vanwege de Heer gezegd is” (vgl. Lc 1,45), volhardde met de apostelen in het gebed, en leerde hun standvastigheid in het geloof. Door haar hele houding overtuigde ze de apostelen ervan dat de heilige Geest in Zijn wijsheid de weg waarop Hij hen leidde heel goed kende en dat men dus op God kon vertrouwen en daarbij zichzelf, de eigen talenten, de eigen beperkingen en de eigen toekomst onvoorwaardelijk aan Hem ter beschikking kon stellen.

Velen van u hier aanwezig hebben de stille roep van de heilige Geest gehoord en er van ganser harte op geantwoord. De liefde tot Jezus, “in uw hart uitgestort door de heilige Geest die u werd geschonken” (vgl. Rom 5,5), heeft u de weg van het gewijde leven gewezen. Niet u hebt Hem gezocht. Het was Jezus die u geroepen heeft en uitgenodigd tot een diepere eenheid met Hem. In het sacrament van het heilig Doopsel hebt u verzaakt aan de Satan en aan zijn werken en de voor het christelijke leven en de heiliging noodzakelijke genaden ontvangen. Vanaf dat ogenblik is in u de genade van het geloof opgebloeid, die u in staat heeft gesteld u met God te verenigen. Op het moment van uw professie of belofte heeft het geloof u gevoerd tot een algehele instemming met het mysterie van het Hart van Jezus, waarvan u de schatten hebt ontdekt. Vervolgens hebt u afstand gedaan van dingen die goed zijn – de vrije be-

2. *A.w.*, 17, in: *a.w.*, 312.

3. *A.w.*, 14, in: *a.w.*, 310.

schikking over uw leven, het stichten van een gezin, het verwerven van bezit – om vrij te zijn, om u onvoorwaardelijk te schenken aan Christus en Zijn Rijk. Herinnert u zich uw enthousiasme toen u, in vertrouwen op de hulp van de genade, aan de pelgrimstocht van het gewijde leven begonnen bent? Draagt er zorg voor dat u de bezieling van de begintijd niet verliest en laat u door Maria leiden tot steeds grotere trouw. Dierbare religieuzen, dierbare gewijde personen! Wat de u toevertrouwde zending ook mag zijn, welke kloosterlijke of apostolische dienst u ook verricht, bewaart in uw hart de prioriteit van uw godgewijde leven. Dat dit uw geloof mag stimuleren. Het in geloof beleefde gewijde leven verenigt u innig met God, wekt de charisma's op en maakt uw dienstwerk buitengewoon vruchtbaar.

Dierbare priesterkandidaten! Hoeveel hulp kunt ook u verkrijgen door het beschouwen van de wijze waarop Maria van Jezus heeft geleerd! Vanaf haar eerste 'fiat' en gedurende al de lange jaren van het dagelijks leven in de verborgenheid, toen zij Jezus opvoedde, of toen zij in Kana in Galilea de aanzet gaf tot het eerste teken, of toen zij aan het eind op Golgota onder het kruis naar Jezus keek, 'leerde' zij Hem ieder moment. Zij heeft het lichaam van Jezus eerst in geloof en daarna in haar eigen schoot ontvangen en Hem gebaard. Zij heeft Hem dag in dag uit met innerlijke blijdschap aanbeden, zij heeft hem met verantwoordelijke liefde gediend, zij heeft in haar hart het 'Magnificat' gezongen. Laat u op uw weg en in uw toekomstige priesterlijke dienst onderrichten door Maria om Jezus te 'kennen'. Kijk naar Hem, laat u door Hem vormen, opdat u later in uw dienstwerk in staat mag zijn Hem te tonen aan allen die tot u komen. Als u het Eucharistisch Li-

chaam van Jezus in uw handen neemt om het volk van God met Hem te voeden en als u de verantwoordelijkheid op u neemt voor het aan u toevertrouwde deel van het mystieke Lichaam, denkt dan aan de houding van verwondering en aanbidding die kenmerkend was voor het geloof van Maria. Zoals zij in haar verantwoordelijke, moederlijke liefde tot Jezus de van verwondering vervulde maagdelijke liefde bewaarde, zo moet ook u, als u knielt op het moment van de consecratie, in uw hart het vermogen bewaren verwonderd te zijn en te aanbidden. Weet in het aan u toevertrouwde volk van God de tekenen van de aanwezigheid van Christus te herkennen. Weest opmerkzaam en fijngevoelig ten opzichte van tekenen van heiligheid die God u onder de gelovigen laat zien. Weest niet bang voor de plichten en voor de onbekende toekomst! Weest niet bang dat u geen woorden zult kunnen vinden of dat u op afwijzing zult stoten! De wereld en de Kerk hebben priesters nodig, heilige priesters!

Dierbare vertegenwoordigers van de nieuwe bewegingen in de Kerk! De levendigheid van uw gemeenschappen is een teken van de werkzame tegenwoordigheid van de heilige Geest. Uw zending is ontstaan uit het geloof van de Kerk en uit de rijkdom van de vruchten van de heilige Geest. Het is mijn wens dat u steeds talrijker zult worden om de zaak van het Rijk Gods in de wereld van vandaag te dienen. Geloof in Gods genade, die u begeleidt, en brengt die in de structuur van de Kerk, in het bijzonder daar waar priesters en religieuzen niet kunnen komen. U behoort tot veel verschillende bewegingen. U voedt zich met de leer die stamt uit verscheidene door de Kerk erkende scholen van spiritualiteit. Gebruikt de wijsheid van de heiligen en grijpt terug op de efe-

nis die zij hebben nagelaten. Vormt uw geest en uw hart door middel van de werken van de grote leermeesters en geloofsgetuigen, indachtig het feit dat de scholen van spiritualiteit geen schatten mogen zijn die weggesloten blijven in de kloosterbibliotheken. De wijsheid van het evangelie, waarover men gelezen heeft in de werken van de grote heiligen en waarvan men de waarheid in het eigen leven ervaren heeft, moet op volwassen wijze, niet kinderlijk of agressief, uitgedragen worden in de wereld van de cultuur en de arbeid, in de wereld van de media en de politiek, in de leefwereld van het gezin en de maatschappij. De vergelijking met het geloof van Maria zal de toetssteen zijn voor de authenticiteit van uw geloof en uw zending, die de aandacht niet op zichzelf vestigt, maar werkelijk geloof en liefde uitstraalt. Spiegelt u in het hart van Maria. Blijft in haar leerschool!

Toen de apostelen, vervuld van de heilige Geest, over de hele wereld uittrokken en het evangelie verkondigden, nam één van hen, Johannes, de apostel van de liefde, op bijzondere wijze “Maria bij zich” (vgl. Joh 19,27). Dankzij zijn innige band met Jezus en met Maria kon hij zo nadrukkelijk de waarheid verkondigen: “God is

liefde” (1Joh 4,8.16). Deze woorden heb ik zelf als de openingswoorden van de eerste encyciek van mijn pontificaat gekozen: *Deus caritas est!* Dit is de belangrijkste, de meest centrale waarheid omtrent God. Voor allen die moeite hebben om in God te geloven herhaal ik vandaag: “God is liefde.” Dierbare vrienden, weest zelf getuigen van deze waarheid. U zult dat op doeltreffende wijze zijn als u de leerschool van Maria ingaat. Aan haar zijde zult u zelf ervaren dat God liefde is en u zult deze boodschap aan de wereld brengen met de rijkdom en de veelvormigheid die de heilige Geest heeft opgeroepen.

Geloofd zij Jezus Christus.

Benedictus XVI

© Copyright 2006 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra